

Arrest

nr. 227 652 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.J.R. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Koeweit, waar u van uw geboorte tot uw vertrek op 21 oktober 2017 op verschillende adressen in het Hawalli-gouvernement woonde. U heeft uw middelbare studies afgerond en begon nadien te werken in de goudsector. Zo werkte u als goudsmid, goudverkoper en edelsteenexpert op verschillende plaatsen in Koeweit. Uw laatste werkgever was het bedrijf Al-Tloul, waar u minder dan één jaar voor uw vertrek uit Koeweit was begonnen werken en in juli of augustus 2017 ontslagen werd.

Hiernaast heeft u ook een voetbaltrainersdiploma van de FIFA en werkte u tot april 2015 ook als jeugdtrainer voor de voetbalclub Al-Salwiya.

In 1998 huwde u met M.A. (...) (CG 18/11942B en OV 8.505.127), een Libanese vrouw, die ook geboren en getogen was in Koeweit. Zowel uw familie als de familie van uw echtgenote waren gekant tegen dit huwelijk. Nadat uw jongste dochter op 3 oktober 2011 werd geboren, weigerde de Iraanse ambassade in Koeweit uw dochter te registreren op de lijst van uw kinderen omdat u al tien jaar gehuwd was met iemand van een andere nationaliteit. Daarom werd uw echtgenote gedwongen om afstand te doen van haar Libanese nationaliteit en een Iraans paspoort te bekomen. Sinds begin 2012 zou uw echtgenote bijgevolg enkel nog beschikken over de Iraanse nationaliteit. Bijgevolg diende uw echtgenote de nationaliteit op haar Koeweitse verblijfsvergunning ook te veranderen. Hiervoor was echter een voorafgaandelijke goedkeuring van de Staatsveiligheid nodig. Omdat deze goedkeuring op zich liet wachten, besloot de Libanese ambassade in Koeweit dat uw echtgenote tijdelijk haar Libanees paspoort kon behouden. In totaal hebben u en uw echtgenote vier kinderen, met name Z. (...), A. (...), H. (...) en B. (...), zij verblijven eveneens in België.

In Koeweit is de limiet voor geldtransacties naar het buitenland beperkt tot 3000 Koeweitse dinar. Omdat u in Koeweit in de juwelierssector werkte, was u echter vrijgesteld van deze limiet. Omwille van deze reden vroegen andere Iraniërs in Koeweit, met name M.M. (...), J.D. (...) en A.D. (...), aan u om hen te helpen en voor hen geld op te sturen naar Iran. U vermoedde dat zij dit geld verzameld hadden om hun familie in Iran te steunen. In 2015 deed u zo één à twee transacties. In het verleden was u verschillende keren naar Iran gereisd, maar nooit kende u daarbij problemen. In mei 2015 ging u voor een medische behandeling nogmaals naar Iran. Eénmaal in Iran aangekomen werd uw paspoort echter in beslag genomen en werd u gezegd dat u binnen een week moest terugkomen. De neef van uw vader, J.S. (...), heeft een goede relatie met de autoriteiten daar, waardoor u besloot hem in te lichten over wat er gebeurd was. J. (...) had zich geïnformeerd en vier dagen later hoorde u van hem dat er een grote actie was tegen soennieten, maar dat er ook nog een andere reden hiervoor was die hij nog niet wist. Twee dagen later wist hij u echter te vertellen dat u een probleem had omdat u geld naar Iran opgestuurd had dat bestemd was voor soennieten die politiek actief waren. Blijkbaar had u vanuit Koeweit geld opgestuurd naar één van de leiders van de partij voor de bevrijding van Ahwaz. Hierdoor had u van de Iraanse autoriteiten een reisverbod gekregen en mocht u het land niet verlaten. Door omkoperij kon u Iran toch nog verlaten en terugkeren naar Koeweit.

In 2016 en 2017 hadden andere Iraniërs in Koeweit u gevraagd om geld naar Iran te versturen. U was ietwat naïef en dacht er niet aan dat dit mogelijks voor dezelfde doeleinden als in 2015 was, waardoor u besloot hiermee in te stemmen en het geld te versturen. Ongeveer een maand vóór uw vertrek uit Koeweit in oktober 2017, begon de Iraanse ambassade u te contacteren in verband met deze geldtransacties. Zij vroegen u om u vrijwillig op de Iraanse ambassade aan te melden. Blijkbaar waren deze geldtransacties opnieuw bedoeld voor de partij voor de bevrijding van Ahwaz. In totaal werd u zo'n 15 keer opgebeld, maar u besloot niet naar de ambassade te gaan. Bij het laatste contact zei men dat u zich vrijwillig diende aan te melden op de Iraanse ambassade, zo niet zouden zij u op hun manier naar daar brengen, hetgeen een duidelijk dreigement was voor u. Omdat u die geldtransacties gedaan had voor de partij voor de bevrijding van Ahwaz, vreest u bij een terugkeer naar Iran door de Revolutionaire Garde vermoord te worden.

In Koeweit had u een verblijfsvergunning op basis van uw werk, waarbij uw werkgever, A.D. (...), uw sponsor was. U werkte als goudsmid bij het bedrijf Al-Tloul, maar in juli 2017 werd u door uw werkgever ontslagen. Blijkbaar had A.D. (...) schrik dat u zijn modellen zou verspreiden en verkopen aan andere juweliers, waardoor hij u besloot te ontslaan. Zonder uw toestemming had hij uw identiteitskaart neergelegd bij de immigratiedienst, waarna ze uw verblijfsvergunning besloten in te trekken. Na uw ontslag bleef u nog twee weken werken, maar in augustus 2017 stopte u effectief met werken bij Al-Tloul. Vanaf dat moment had u nog een opzegtermijn van drie maanden gekregen om het land te verlaten. Omdat u minder dan één jaar voor dit bedrijf werkte, had u bovendien niet het recht om een klacht in te dienen. Vanaf het moment dat u wist dat uw verblijfsvergunning ingetrokken werd, besloot u onmiddellijk uw vertrek uit Koeweit voor te bereiden en diende u een visumaanvraag voor u en uw gezin in op de Belgische ambassade in Koeweit. Nadat u dit visum ontvangen had, besloot u Koeweit te verlaten.

U verliet Koeweit op 21 oktober 2017 en reisde samen met uw gezin met het vliegtuig naar Amsterdam, Nederland. Van daar reisde u vervolgens verder naar Duitsland, waar u op 23 oktober 2017 aankwam en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Omwille van uw Belgisch visum werd de Dublinprocedure opgestart en werd u na 4,5 à 5 maanden uiteindelijk overgedragen aan België. U kwam op 28 februari 2018 aan in België en diende hier samen met uw echtgenote en kinderen vervolgens op 2 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw shenasnameh (identiteitsboekje), de shenasnameh van uw vrouw en kinderen, huwelijksakte

(inclusief vertaling), de ontslagbrief van uw voetbalclub, jullie geboorteaktes uit Koeweit, de vaccinatiekaart van uw dochter en het rijbewijs van u en uw vrouw (inclusief vertaling). Ook legt u een kopie voor van volgende documenten: documenten betreffende uw verblijf in Duitsland, vier pagina's uit uw paspoort, de geboorteaktes en identiteitskaarten van uw kinderen (inclusief vertaling) en de diploma's van uw kinderen (inclusief vertaling).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat hoewel u geboren en getogen bent in Koeweit, uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van uw land van nationaliteit, zijnde Iran.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u in Koeweit mee hielp aan vergaderingen van de partij Ahwaz en niemand daarvan op de hoogte was (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 maart 2018, vraag 3). Tijdens uw gehoren op het CGVS beweert u echter dat u enkel onbewust enkele geldtransacties van Koeweit naar Iran had gedaan voor de partij Ahwaz, de Iraanse autoriteiten hier reeds vanaf 2015 op de hoogte waren en u door hen beschouwd wordt als lid van deze partij (CGVS I, dd. 15 januari 2019, p. 13-14; en CGVS II, dd. 14 februari 2019, p. 10-12). Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u niet wist dat het geld van de transacties van leden van de partij Ahwaz was en geeft u aan dat u in Koeweit wel deelnam aan het diwan-systeem, een soort van vergadering waar verschillende mensen aanwezig zijn en waar er over verschillende onderwerpen gediscussieerd wordt, zoals bijvoorbeeld over privé zaken, politiek en ook de bevrijding van Ahwaz (CGVS II, p. 12-13). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Er is immers een duidelijk verschil tussen meehelpen aan vergaderingen van de partij Ahwaz en deelnemen aan vergaderingen waar er naast andere onderwerpen ook gediscussieerd wordt over de bevrijding van Ahwaz. Daarenboven gaf u bij het invullen van Vragenlijst van het CGVS aan dat niemand op de hoogte was van uw activiteiten voor de partij Ahwaz, terwijl u op het CGVS beweert dat de Iraanse autoriteiten hiervan reeds vanaf 2015 op de hoogte waren (CGVS II, p. 11).

Hiernaast beweerde u tijdens uw gehoren op het CGVS dat u bij uw reis naar Iran in 2015 problemen kende en u een reisverbod opgelegd kreeg omdat u een soenniet bent en u geldtransacties gedaan had voor de partij voor de bevrijding van Ahwaz (CGVS I, p. 10 en 17; CGVS II, p. 10-11). Ook gaf u aan dat de Iraanse ambassade in Koeweit u meermaals gecontacteerd had over deze zaak en u opgeroepen had u aan te melden op de ambassade (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 9-12). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS repte u echter met géén woord over deze gebeurtenissen. Nochtans vormen deze gebeurtenissen cruciale elementen binnen uw asielrelaas. Dat u dan net deze onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband moet er bovendien gewezen worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u akkoord ging met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Daarenboven gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat uw eerder interview bij de DVZ goed verlopen was en u er alle redenen voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming kort had kunnen aanhalen (CGVS I, p. 3).

Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw gehoren op het CGVS incoherent. Zo beweert u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u, toen u Iran in mei 2015 verliet, u niet wist waarom u een reisverbod had maar u later wel ontdekt had dat soennieten in Iran gevisieerd worden en zij Iran niet mogen verlaten (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat een vriend die goede relaties had met de Iraanse autoriteiten u reeds in Iran wist te

vertellen dat u een reisverbod had omdat er een grote actie tegen soennieten gaande was én omdat u geld opgestuurd had naar soennieten die in Iran politiek actief waren bij de partij voor de bevrijding van Ahwaz (CGVS II, p. 10-11). Hiernaast is het ook bijzonder opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat de Iraanse ambassade u twee of drie keer opgebeld had (CGVS I, p. 14), terwijl u op uw tweede persoonlijk onderhoud beweert dat de Iraanse ambassade u meer dan 15 keer gebeld heeft (CGVS II, p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat u continu uw verklaringen aanpast en u er niet in slaagt om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen betreffende cruciale elementen van uw asielrelaas. Andermaal doet deze vaststelling op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Hiernaast is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend. U beweert immers dat de Iraanse autoriteiten in 2015 op de hoogte geraakt waren van uw geldtransacties naar de partij voor de bevrijding van Ahwaz op basis van een rapport dat opgesteld werd door de Iraanse ambassade en de Iraanse autoriteiten u sindsdien viseren (CGVS II, p. 10-11). In dat opzicht is het echter hoogst bevreemdend dat u op 16 augustus 2016 een nieuw paspoort kon bekomen via de Iraanse ambassade in Koeweit. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u een vriend had die op de ambassade werkte als verantwoordelijke van de satellieten en u hem, door middel van het betalen van geld, alles voor u liet regelen op de ambassade, waaronder uw nieuw paspoort (CGVS II, p. 12). Indien de Iraanse autoriteiten en de Iraanse ambassade u daadwerkelijk viseerden, is het echter hoogst onwaarschijnlijk dat u via die tussenpersoon een nieuw paspoort had kunnen bekomen. Indien men op de ambassade in de door u geschetste context te weten was gekomen dat u een nieuw paspoort nodig had, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat zij u hiervoor persoonlijk op de ambassade zouden uitnodigen. Voor de ambassade zou dit immers het ideale voorwendsel geweest zijn om u naar de ambassade te lokken en u vervolgens verder aan de tand te voelen over uw geldtransacties. Dat u in de door u geschetste context, waarbij er op de ambassade een onderzoek lopende geweest zou zijn naar uw geldtransacties naar een politieke oppositiepartij, via een tussenpersoon en omkoperij een paspoort bekomen zou kunnen hebben, is weinig geloofwaardig. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat het bekomen van uw paspoort via een tussenpersoon en door middel van omkoperij louter een bewering van uwentwege is, een bewering die u bovendien op geen enkele wijze kan staven.

Gelet op bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. Het loutere gegeven dat u een soennitische moslim zou zijn is 'an sich' onvoldoende om gewag te maken van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U dient in casu aan te tonen dat u persoonlijke vervolging dient te vrezen omwille van uw soennitische geloofsovertuiging, iets waar u niet in slaagde.

Voorts beweert u dat u Koeweit in oktober 2017 diende te verlaten omdat u ontslagen werd op uw werk en uw verblijfsvergunning afhankelijk was van uw werk. U geeft hierbij aan dat u problemen had met uw werkgever, u in juli 2017 door uw werkgever ontslagen werd en u vervolgens twee weken later diende te stoppen met werken. Hierna zou u drie maanden de tijd hebben gekregen om Koeweit te verlaten (CGVS I, p. 11-12; en CGVS II, p. 9-10). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden ontslag en verlies van uw verblijfsvergunning in Koeweit. Vooreerst is het bijzonder opvallend dat u weinig tot geen documenten kan voorleggen ter staving van uw ontslag bij het bedrijf Al-Tloul, het intrekken van uw verblijfsvergunning of de opzegtermijn van drie maanden die u gekregen zou hebben alvorens u het land diende te verlaten. Daarenboven komen uw verklaringen niet overeen met informatie die teruggevonden kon worden in het dossier van uw visumaanvraag, dat opgevraagd werd bij de Belgische ambassade in Koeweit en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo kan er in het dossier van uw visumaanvraag immers een brief van uw werkgever, van A.D. (...) en het bedrijf Al-Tloul, teruggevonden worden van 16 augustus 2017, waarin hij het bedrag van uw maandelijks salaris bevestigt en bevestigt dat u op het moment van de opmaak van de brief nog steeds bij het bedrijf werkzaam was. Indien u daadwerkelijk in juli 2017 ontslagen zou zijn geweest en twee weken later gestopt zou zijn met werken (CGVS I, p. 11), is het weinig waarschijnlijk dat uw werkgever op 16 augustus 2017, op een moment dat u reeds gestopt was met werken, een dergelijke brief voor u zou opstellen. Dat in het dossier van uw visumaanvraag een dergelijke brief van uw werkgever teruggevonden kan worden, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden ontslag en wijst er op dat, in tegenstelling tot wat u beweerde, u op het moment van uw visumaanvraag nog steeds bij het bedrijf Al-Tloul werkte. Dat u beweerde dat uw werkgever zelfs weigerde u een bewijs van ontslag te geven zodat u ander werk kon gaan zoeken (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 maart 2018, vraag 3.5), terwijl uit uw visumdossier wel blijkt dat hij een brief voor u wou opstellen is kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontslag in Koeweit.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u Koeweit verlaten heeft om andere redenen dan u tracht voor te houden en dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over de ware reden voor uw vertrek uit Koeweit. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast door de verklaringen die u aflegt betreffende de nationaliteit van uw echtgenote. Zo beweert u immers dat uw echtgenote de Iraanse nationaliteit bekomen had, zij in 2012 afstand had moeten doen van haar Libanese nationaliteit en zij sindsdien enkel nog over de Iraanse nationaliteit beschikt (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 4-5). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat uw echtgenote afstand gedaan heeft van haar Libanese nationaliteit, dit onder meer omdat zij in 2017 een Belgisch visum aangevraagd had met een Libanees paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen van 2014 vermelden dat uw echtgenote de Libanese nationaliteit heeft, jullie in dit verband geen documenten kunnen voorleggen en de verklaringen die u en uw echtgenote hieromtrent aflegden verre van konden overtuigen (zie ook beslissing M.A. (...), CG: 18/11942B en OV: 8.505.127, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u ook na confrontatie met bovenstaande elementen blijft volhouden dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Libanese nationaliteit en enkel over de Iraanse nationaliteit beschikt, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts haalde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan dat uw schoonfamilie gekant is tegen jullie huwelijk en beweerde u hierbij dat u nooit contact heeft gehad met de familie van uw echtgenote (CGVS II, p. 8). In dat opzicht is het echter hoogst eigenaardig dat u op Facebook bevriend bent met verschillende familieleden van uw echtgenote, waaronder haar broer N. (...), en u ook Facebookberichten van haar broers leuk vindt. Eveneens is het hoogst bevreemdend dat u op Facebook verschillende vrienden hebt die aangeven in Libanon te verblijven of er gestudeerd te hebben (zie administratief dossier). Daarenboven blijkt op basis van de Facebookpagina van uw echtgenote, dat ook zij momenteel nog contact heeft met familieleden en dat dit contact bijzonder amicaal is (zie kopie Facebookberichten in het administratief dossier). Dat zowel u als uw echtgenote op Facebook contact onderhouden met de familie van uw echtgenote, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat haar familie gekant is tegen jullie huwelijk. Dat op de door u voorgelegde huwelijksakte uitdrukkelijk vermeld staat dat het huwelijk zich voltrokken heeft op basis van een huwelijksvoorstel van de vader van uw echtgenote, O.H.M. (...) (zie kopie huwelijksakte in het administratief dossier), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat de familie van uw echtgenote gekant is tegen jullie huwelijk. Dat u ook hierover bedrieglijke verklaringen aflegt is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van de door u aangehaalde asielmotieven, noch documenten ter staving van uw administratiefrechtelijke problemen in Koeweit noch documenten ter staving van de door u aangehaalde problemen met de Iraanse autoriteiten. De door u voorgelegde documenten hebben enkel betrekking op uw identiteit, gezinssamenstelling, ontslag bij een voetbalclub en verblijf in Duitsland, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot dient hier nog bij opgemerkt dat ten aanzien van uw echtgenote, M.A. (...) (CG 18/11942B en OV 8.505.127), in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, die beoordeeld werd ten opzichte van haar land van nationaliteit, nl. Libanon, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Nergens blijkt uit de verklaringen van u en uw echtgenote dat jullie omwille van jullie huwelijk, of om eender welke andere reden, problemen zouden kennen in Iran of Libanon, jullie respectievelijk land van nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van M.A. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslima van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Koeweit, waar u van uw geboorte tot aan uw huwelijk in 1998 woonde in Hawalli. Na uw huwelijk bleef u in Koeweit wonen, maar verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Salwa.

Daar bleef u wonen tot aan uw vertrek uit Koeweit op 21 oktober 2017. U heeft uw middelbare studies afgewerkt en na uw studies ging u werken in een kledingwinkel. Na uw huwelijk stopte u met werken. U bent van Libanese origine en had oorspronkelijk ook de Libanese nationaliteit. In 1998 huwde u met H.J.R. (...) (CG 18/11942 en OV 8.505.127), een Iraanse man die ook geboren en getogen was in Koeweit. In totaal hebben u en uw echtgenoot vier kinderen, met name Z. (...), A. (...), H. (...) en B. (...). Zowel uw echtgenoot als uw kinderen verblijven momenteel in België en hebben hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Na de geboorte van uw dochter, in 2011, eiste de Iraanse ambassade in Koeweit dat u de Iraanse nationaliteit zou bekomen en afstand zou doen van uw Libanese nationaliteit. Indien u de Iraanse nationaliteit niet zou bekomen, wilden zij uw dochter niet inschrijven en niets voor haar doen. U had een volmacht aan uw echtgenoot gegeven, waarna hij alles geregeld heeft voor het bekomen van de Iraanse nationaliteit en het afstand doen van de Libanese nationaliteit. De verplaatsing van uw Koeweitische verblijfsvergunning van het ene naar het andere paspoort was echter een procedure die lang aansleepte, waardoor dit mogelijks nog op uw Libanees paspoort stond. U geeft echter aan hier niet goed van op de hoogte te zijn omdat uw echtgenoot alle wettelijke verplichtingen regelde met een volmacht van u.

Sinds uw huwelijk heeft u enkel nog contact met uw oudste zus, maar heeft u geen contact meer met uw ouders en overige familieleden. Omdat uw echtgenoot de Iraanse nationaliteit heeft, aanvaardt uw familie uw huwelijk niet. Vooral uw oom en oudste broer, N. (...), waren gekant tegen dit huwelijk en wilden dat u zou huwen met uw neef. Na uw huwelijk is uw familie teruggekeerd naar Libanon, waar zij tot op heden verblijven. U vreest dat u bij een terugkeer naar Libanon vermoord zal worden door uw familie, uw broers zouden immers gezworen hebben u te vermoorden als zij u zien.

Uw echtgenoot werkte in Koeweit als juwelier en kreeg er een verblijfsvergunning op basis van zijn werk. Uw verblijfsvergunning en die van uw kinderen waren verbonden aan die van uw echtgenoot. In de laatste periode werkte uw echtgenoot voor het juweliersbedrijf Al-Tloul, waarbij zijn werkgever ook zijn sponsor was. In juli à september 2017 werd uw echtgenoot echter door zijn werkgever ontslagen, waardoor jullie ook jullie verblijfsvergunning in Koeweit gingen verliezen. Uw man had u nooit de reden voor zijn ontslag verteld, maar na zijn ontslag dienden jullie Koeweit binnen de drie maanden te verlaten. Na het ontslag van uw echtgenoot hadden jullie een Belgisch Schengenvisum kunnen bekomen en op 21 oktober 2017 verliet u Koeweit. U reisde met het vliegtuig naar Amsterdam, van waar u vervolgens verder reisde naar Duitsland. In Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in, maar omwille van uw Belgisch visum werd de Dublinprocedure opgestart. Op 28 februari 2018, ongeveer vier maanden na uw aankomst in België, werd u vervolgens overgedragen aan België. Op 2 maart 2018 diende u hier samen met uw echtgenoot en kinderen vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

Hoewel zowel u als uw echtgenoot over de Iraanse nationaliteit zouden beschikken, zou uw echtgenoot u gezegd hebben dat het voor jullie onmogelijk was om jullie in Iran te vestigen, en dit omdat jullie soennieten zijn. Na zijn laatste reis naar Iran in 2015 zou uw echtgenoot bovendien gezegd hebben dat hij nooit nog naar Iran zou terugkeren en dat Iran geen optie voor jullie is omdat jullie leven daar in gevaar is. Daarenboven zouden uw dochters in Iran verplicht worden om een hoofddoek te dragen, iets wat u niet ziet zitten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op de documenten die door uw echtgenoot werden voorgelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf,

eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U beweert dat u na de geboorte van uw dochter in 2011 door de Iraanse ambassade in Koeweit verplicht werd om de Iraanse nationaliteit te aan te vragen en tegelijkertijd afstand te doen van uw Libanese nationaliteit om uw dochter bij de Iraanse ambassade te kunnen inschrijven. U dacht er niet aan dit te weigeren en in 2012 zou u afstand hebben gedaan van de Libanese nationaliteit en zou u de Iraanse nationaliteit bekomen hebben (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 5). Het CGVS kan echter geen enkel geloof hechten aan uw bewering afstand te hebben gedaan van de Libanese nationaliteit en de Iraanse nationaliteit te hebben bekomen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hoewel u beweert dat u in 2012 afstand had gedaan van de Libanese nationaliteit en sindsdien alléén de Iraanse nationaliteit bezit (CGVS I, p. 3-4; CGVS II, p. 4), blijkt dat u in 2017 een visum aangevraagd en bekomen had op de Belgische ambassade in Koeweit op basis van uw Libanees paspoort (zie kopie formulier visumaanvraag in het administratief dossier). Indien u in 2012 afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit en enkel nog zou beschikken over de Iraanse nationaliteit, is het volstrekt onduidelijk hoe en waarom u vijf jaar later een Belgisch visum zou aanvragen met een Libanees paspoort. Logischerwijze kan er immers vanuit gegaan worden dat u na de afstand van uw Libanese nationaliteit niet meer over een Libanees paspoort zou beschikken en u uw visum gewoon zou aanvragen met een Iraans paspoort, het paspoort van uw nieuwe nationaliteit. Dat u uw Belgisch visum aangevraagd en bekomen heeft op basis van een Libanees paspoort wijst erop dat, in tegenstelling tot wat u beweert, u wel degelijk nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt.

Daarenboven blijkt uit de informatie die teruggevonden kan worden op het Belgisch visumformulier ook dat het Libanees paspoort waarmee u uw Belgisch visum bekomen had, pas afgeleverd werd in 2015, reeds drie jaar nadat u afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit (zie kopie visumformulier in het administratief dossier). Indien u daadwerkelijk in 2012 afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit, is het weinig geloofwaardig dat u drie jaar later, in 2015, nog een nieuw Libanees paspoort zou hebben kunnen bekomen. Dat u in 2015 een nieuw Libanees paspoort kon bekomen, lijkt er andermaal op te wijzen dat u nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt en alvast niet werd gedwongen hiervan afstand te doen.

Geconfronteerd met bovenstaande bevindingen geeft u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat uw echtgenoot de procedure voor het bekomen van de Iraanse nationaliteit en het Belgische visum geregeld had, u uw paspoort nooit heeft moeten gebruiken en u voor zover u weet de waarheid vertelde (CGVS I, p. 9-10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt u dat u afstand heeft gedaan van uw Libanese nationaliteit en dat uw man alle wettelijke procedures voor u regelde met een volmacht. U blijkt hier verder niet goed van op de hoogte te zijn, maar uw echtgenoot zou u wel verteld hebben dat hij een visum voor u had aangevraagd op een Libanees paspoort omdat de verplaatsing van uw Koeweitse verblijfsvergunning van uw Libanees naar uw Iraans paspoort nog niet afgerond was (CGVS II, p. 4-5). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen, zo is het immers hoogst onwaarschijnlijk dat de procedure voor het overzetten van de Koeweitse verblijfsvergunning van uw Libanees naar uw Iraans paspoort vijf jaar in beslag zou nemen. Daarenboven betreft het hier uw eigen nationaliteit en is het weinig geloofwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte bent.

Wanneer u gevraagd wordt naar meer informatie over uw afstand van de Libanese nationaliteit, het bekomen van de Iraanse nationaliteit en het aanvragen van een Belgisch visum met een Libanees paspoort, verwijst u voortdurend naar uw echtgenoot, geeft u aan dat u hem een volmacht had gegeven en hij alles voor u geregeld heeft (CGVS I, p. 4 en 9-10; CGVS II, p. 3-5). In dat verband is het dan vooreerst wel heel opvallend dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen. Waar u verklaart dat u reeds na uw huwelijk een Iraans paspoort gekregen had maar u pas in 2012 de Iraanse nationaliteit aangevraagd en bekomen had (CGVS I, p. 4, CGVS II, p. 4-5), beweert uw echtgenoot net het omgekeerde en stelt hij dat u in 2000 de Iraanse nationaliteit bekomen had en u in 2012 verplicht was een Iraans paspoort te hebben (CGVS H.J.R. (...) II, p. 4-6). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenoot onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over dezelfde gebeurtenissen, en al zeker wanneer u zich op zijn informatie baseert. Dat jullie daar niet in slagen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over uw exacte nationaliteit(en).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw echtgenoot over uw nationaliteit en het aanvragen van uw visum verre van kunnen overtuigen. Zo beweert uw echtgenoot immers dat u in 2012 wel degelijk afstand had gedaan van uw Libanese nationaliteit en een Iraans paspoort had bekomen, maar dat de procedure om de Koeweitische verblijfsvergunning over te dragen van de

Libanese naar de Iraanse nationaliteit lang duurt. Hiervoor zou er volgens uw echtgenoot immers een voorafgaandelijke toestemming van de Koeweitische staatsveiligheid vereist zijn, maar zij zouden moeilijk doen voor Iraniërs en het telkens afgekeurd hebben. Omdat de Libanese ambassade op de hoogte was van deze situatie, zouden zij u toegelaten hebben om uw Libanees paspoort te behouden en vervolgens ook te verlengen in afwachting van de goedkeuring van de Koeweitische staatsveiligheid (CGVS H.J.R. (...) II, p. 3-5). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat de Libanese ambassade uit sympathie met uw situatie zou toelaten dat u uw Libanees paspoort mocht behouden, en zelfs verlengen, nadat u eerder afstand had gedaan van uw Libanese nationaliteit en u dus per definitie ook niet meer zou beschikken over de Libanese nationaliteit. Daarenboven is het evenmin geloofwaardig dat de Koeweitische staatsveiligheid de overdracht van uw verblijfsvergunning van uw Libanees naar uw Iraans paspoort zouden afkeuren omdat zij moeilijk doen voor Iraniërs, maar u en uw echtgenoot wel jaarlijks jullie verblijfsvergunning konden hernieuwen en u in 2014 zelfs een verblijfsvergunning van vijf jaar zou hebben kunnen bekomen (CGVS H.J.R. (...) II, p. 6). De onwaarschijnlijke en weinig geloofwaardige verklaringen van uw echtgenoot doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering afstand te hebben gedaan van uw Libanese nationaliteit en de Iraanse nationaliteit te hebben bekomen, hetgeen andermaal het vermoeden versterkt dat u nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt.

Bovendien wordt op de officiële geboorteaktes van uw kinderen, die afgeleverd werden op 18 september 2014, evenzeer vermeld dat u over de Libanese nationaliteit beschikt (zie administratief dossier). Dat op deze geboorteaktes van 2014, in casu twee jaar nadat u afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit en de Iraanse nationaliteit bekomen zou hebben, toch vermeld staat dat u de Libanese nationaliteit heeft is hoogst opvallend en versterkt verder het vermoeden dat u nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt.

Tot slot is het bijzonder opvallend dat u geen enkel document kan voorleggen ter staving van uw bewering afstand te hebben gedaan van uw Libanese nationaliteit en het bekomen van de Iraanse nationaliteit. Hoewel u zelf aangeeft dat u verschillende procedures had moeten doorlopen, u zelf verschillende documenten had moeten ondertekenen en u uw echtgenoot een volmacht had gegeven, kan u hier geen enkel document van voorleggen en verwijst u enkel naar documenten die uw echtgenoot misschien zou hebben (CGVS II, p. 4-5). Uw echtgenoot slaagt er echter evenmin in om documenten in dit verband voor te leggen. Uw echtgenoot beweert bovendien dat jullie hier nooit documenten van gekregen hadden omdat het enkel een uitwisseling van post tussen de verschillende ambassades was (zie CGVS H.J.R. (...) II, p. 6-7). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat jullie voor een dermate belangrijke procedure als het afstand doen en bekomen van een nationaliteit zelf geen documenten ontvangen zouden hebben. Uw gebrek aan documenten betreffende het afstand doen van uw Libanese nationaliteit en het bekomen van de Iraanse nationaliteit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dezer.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering afstand gedaan te hebben van de Libanese nationaliteit ten voordele van het verkrijgen van de Iraanse nationaliteit en kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u tot op heden nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt. Bovenstaande vaststellingen wijzen er bovendien op dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw ware nationaliteit(en) en identiteit. Deze conclusie tast op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit en werkelijke situatie in uw land van herkomst.

Vervolgens dient nog opgemerkt te worden dat hoewel u geboren en getogen bent in Koeweit, uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van uw land van nationaliteit, zijnde Libanon.

Ook in dit verband dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert dat uw familie niet akkoord was met uw huwelijk, zij aanvaardden immers niet dat u zou huwen met een Iraanse man. Na uw huwelijk zou uw familie van Koeweit naar Libanon teruggekeerd zijn en sindsdien zou u enkel nog contact hebben met uw oudste zus, u heeft u geen contact meer met uw ouders en overige familieleden (CGVS I, p. 5-6, CGVS II, p. 5). U vreest dat uw familie u bij een terugkeer naar Libanon zal vermoorden, uw broers zouden immers gezworen hebben u te vermoorden als zij u zouden terugzien. U vreest vooral uw broer N. (...), oom en neven omdat uw broer u wou uithuwelijken aan één van uw neven (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 5-6).

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de door u voorgelegde huwelijksakte. U verklaarde immers dat uw familie uw huwelijk niet aanvaardde (CGVS I, p. 5 en 12), terwijl op de door u voorgelegde huwelijksakte uitdrukkelijk vermeld staat dat het huwelijk zich

voltrokken heeft op basis van een huwelijksvoorstel van uw vader, O.H.M. (...) (zie kopie huwelijksakte in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd stelt u enkel dat u de waarheid vertelt, uw vader niet aanwezig was, u kan trouwen zonder de toestemming van uw familie en dit misschien de procedure daar is (CGVS II, p. 6-7). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Het is immers weinig geloofwaardig dat uw vader, met zijn burgerlijk identiteitsnummer, op uw huwelijksakte vermeld zou worden indien hij zijn goedkeuring niet gegeven zou hebben. Dat uitdrukkelijk op uw huwelijksakte vermeld wordt dat het huwelijk zich voltrokken heeft op basis van het huwelijksvoorstel van uw vader, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw familie gekant was tegen uw huwelijk en u omwille van dit huwelijk wilt vermoorden.

Hiernaast doet informatie die op basis van uw Facebookpagina, waarvan u toegeeft dat het uw Facebookpagina is (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 3) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat uw familie gekant is tegen uw huwelijk en u omwille van deze reden zal doden in Libanon. Zo kan er op basis van uw Facebookpagina immers vastgesteld worden dat u, in tegenstelling tot wat u zelf beweert, via sociale media wel degelijk nog contact heeft met uw familie, en dan met name met uw broers M. (...) en N. (...). Zo reageert u immers op foto's van hen en reageren zij ook op foto's van u. Daarenboven blijkt uit dit contact geenszins dat jullie onderling in de clinch zouden liggen. Het betreft hier daarentegen een bijzonder amicaal contact, waarbij jullie o.a. aangeven dat God jullie mag beschermen en jullie elkaar missen (zie kopie Facebookberichten in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat uw broers vriendelijk tegen u probeerden te zijn en probeerden u de indruk te geven dat zij niet kwaad op u waren, met als bedoeling dat u hen zou gaan bezoeken en zij u dan zouden kunnen vermoorden. U geeft eveneens aan dat u nooit probeerde te antwoorden op hun berichten (CGVS II, p. 6). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Het gaat immers niet alleen om berichten van uw broers op foto's van u, maar ook berichten die u zelf postte onder foto's van uw broers. Daarenboven reageerde u, in tegenstelling wat u beweerde, wel degelijk op de berichten van uw broers. Dat u op een dergelijke manier contact met uw broers onderhoudt is niet verenigbaar met de door u voorgehouden problemen en vrees voor uw broers.

Hiernaast haalde uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan dat uw familie gekant is tegen jullie huwelijk en beweerde hij hierbij dat hij nooit contact heeft gehad met uw familie (CGVS H.J.R. (...) II, p. 8). In dat opzicht is het echter hoogst eigenaardig dat uw echtgenoot op Facebook bevriend is met verschillende familieleden van u, waaronder uw broer N. (...), en hij ook Facebookberichten van uw broers leuk vindt. Eveneens is het hoogst bevreemdend dat uw echtgenoot op Facebook verschillende vrienden heeft die aangeven in Libanon te verblijven of er gestudeerd te hebben (zie administratief dossier). Dat zowel u als uw echtgenoot op Facebook contact onderhouden met uw broers, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met uw broers. Voor de volledigheid dient hier bovendien nog aan toegevoegd te worden dat u zelf aangaf dat het hier daadwerkelijk de Facebookpagina's van uw familieleden betreffen (CGVS II, p. 3).

Gelet op bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met uw familie in Libanon. U haalt verder geen andere redenen aan waarom u niet naar Libanon zou kunnen terugkeren (CGVS II, p. 9).

Voor wat betreft de redenen voor uw vertrek uit Koeweit dient vastgesteld te worden dat u zich integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (H.J.R. (...), CG: 18/11942 en OV: 8.505.127) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man werd het volgende gemotiveerd:

"...Voorts beweert u dat u Koeweit in oktober 2017 diende te verlaten omdat u ontslagen werd op uw werk en uw verblijfsvergunning afhankelijk was van uw werk. U geeft hierbij aan dat u problemen had met uw werkgever, u in juli 2017 door uw werkgever ontslagen werd en u vervolgens twee weken later diende te stoppen met werken. Hierna zou u drie maanden de tijd hebben gekregen om Koeweit te verlaten (CGVS I, p. 11-12; en CGVS II, p. 9-10). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden ontslag en verlies van uw verblijfsvergunning in Koeweit. Vooreerst is het bijzonder opvallend dat u weinig tot geen documenten kan voorleggen ter staving van uw ontslag bij het bedrijf Al-Tloul, het intrekken van uw verblijfsvergunning of de opzegtermijn van drie maanden die u gekregen zou hebben alvorens u het land diende te verlaten. Daarenboven komen uw verklaringen niet overeen met informatie die teruggevonden kon worden in het dossier van uw visumaanvraag, dat opgevraagd werd bij de Belgische ambassade in Koeweit en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo kan er in het dossier van uw visumaanvraag immers een brief van uw werkgever, van A.D. (...) en het bedrijf Al-Tloul, teruggevonden worden van 16 augustus 2017, waarin hij het bedrag van uw maandelijks salaris bevestigt en bevestigt dat u op het moment van de opmaak van de brief nog steeds bij het bedrijf werkzaam was. Indien u daadwerkelijk in juli 2017 ontslagen zou zijn geweest en twee weken later gestopt zou zijn met werken (CGVS I, p. 11), is het

weinig waarschijnlijk dat uw werkgever op 16 augustus 2017, op een moment dat u reeds gestopt was met werken, een dergelijke brief voor u zou opstellen. Dat in het dossier van uw visumaanvraag een dergelijke brief van uw werkgever teruggevonden kan worden, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden ontslag en wijst er op dat, in tegenstelling tot wat u beweerde, u op het moment van uw visumaanvraag nog steeds bij het bedrijf Al-Tloul werkte. Dat u beweerde dat uw werkgever zelfs weigerde u een bewijs van ontslag te geven zodat u ander werk kon gaan zoeken (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 maart 2018, vraag 3.5), terwijl uit uw visumdossier wel blijkt dat hij een brief voor u wou opstellen is kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontslag in Koeweit.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u Koeweit verlaten heeft om andere redenen dan u tracht voor te houden en dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over de ware reden voor uw vertrek uit Koeweit. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan."

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor

Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient hier nog bij opgemerkt dat ten aanzien van uw echtgenoot, H.J.R. (...) (CG 18/11942 en OV 8.505.127), in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, die beoordeeld werd ten opzichte van zijn land van nationaliteit, nl. Iran, ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Daarenboven blijkt nergens uit de verklaringen van u en uw echtgenoot dat jullie omwille van jullie huwelijk, of om eender welke andere reden, (geloofwaardige) problemen zouden kennen in Libanon of Iran, jullie respectievelijk land van nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen gaan in het voorliggende verzoekschrift vooreerst in op het (aan hem toegeschreven) politieke profiel van verzoeker. Zij voeren aan:

"Verzoekers merken op dat er geen discrepantie is tussen de opeenvolgende verklaringen maar dat er inderdaad sprake is van verheldering van de bij DVZ genoteerde verklaringen die verwarrend zijn en inderdaad voor interpretatie vatbaar.

Immers is het correct dat verzoeker deelnam aan het diwan-systeem waar hij in feite leden van de Ahwaz partij had gefrequenteerd en hen zelfs diensten had bewezen, doch dat daarvan niemand op de hoogte was, ook hijzelf niet. De stelling dat niemand "van uw activiteiten" op de hoogte was, slaat dus niet op het feit dat hij zelf in het geheim aan vergaderingen deelnam, doch op het feit dat hij er zelf niet van op de hoogte was dat op die bijeenkomsten ook leden van de Ahwaz partij aanwezig waren en bijeenkwamen. De formulering "van uw activiteiten" is daarom een formulering die steunt op een

verkeerde interpretatie van de door verzoeker gedane verklaringen dat hij aanwezig was op die diwan-bijeenkomsten na het werk."

Over de aan verzoeker verweten omissies bij de DVZ, doen verzoekende partijen gelden:

"Verzoekers kunnen het hiermee niet eens zijn; verzoeker diende op DVZ immers kort te zijn en verwees duidelijk naar de problemen nav zijn -vermeende-connectie met de Ahwaz beweging en het feit dat hij als Arabische soenniet in Iran gevaar loopt. Verder moest hij uiteraard uitleggen hoe hij als Iranees die in Koeweit geboren en getogen was, nu een vrees tov Iran koesterde en wijdde hij daarom ook uit over zijn situatie in Koeweit en de problemen met de werkgever. Het lijkt daarom zeker niet overdreven om te stellen dat hij gewoonweg niet in de details kon gaan in zo'n kort bestek en de twee grote lijnen geschetst heeft, namelijk de problemen in Koeweit en waarom hij ook niet naar Iran kan terugkeren na die problemen in Koeweit."

Vervolgens betogen verzoekende partijen, waar aan verzoeker incoherente en onaannemelijke verklaringen worden verweten over het reisverbod en zijn paspoort:

"Er wordt gespeeld met de verklaringen van verzoeker en wat hij wel of niet zou gezegd hebben maar het is zo dat hij wel degelijk ook al in het eerste gehoor heeft verwezen naar het feit : 1. dat hij een inreisverbod had en 2. Dat de soennieten sterk gevisieerd werden "jullie de soennieten worden slecht gezien hier" (p. 10, CGVS I).

Het valt gewoon te bekijken hoe men de verklaringen "doet uitkomen" om de ene of andere interpretatie te geven.

Met betrekking tot de contacten van de Iraanse Ambassade gaat het duidelijk om een vergissing want verzoeker bevestigt daar dat hij inderdaad een drietal keren werd gecontacteerd- en zeker geen 15 keer!

Het is helemaal niet zo vreemd dat verzoeker in Koeweit nog aan een Iraans paspoort is geraakt in augustus 2016, nadat hij inderdaad in mei 2015 in dat land een reisverbod had gekregen. Verzoeker heeft hiervoor niet zelf de stappen gezet maar heeft dit via een tussenpersoon die goede connecties op de Ambassade had, kunnen doen.

Het is ook niet duidelijk wanneer precies de informatie over verzoeker de Iraanse Ambassade bereikte; alleszins zijn ze pas begonnen met hem te contacteren ongeveer een maand voor zijn vertrek uit Koeweit in oktober 2017, dus meer dan één jaar later."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing maakt zich er bovendien heel gemakkelijk van af door te stellen "dat het loutere gegeven van Soennitische moslim te zijn "an sich" onvoldoende is om gewag te maken van een vrees voor vervolging en dat hij moet aantonen dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging "an sich" problemen vreest, iets waarin hij niet slaagde."

Verzoeker werd hieromtrent echter niet ondervraagd en er werd ook geen onderzoek naar gedaan, terwijl het toch wel duidelijk is dat de soennieten en Arabische separatisten scherp in het oog worden gehouden door de Iraanse veiligheidsdiensten. Verzoeker die zijn hele leven in Koeweit heeft geleefd, loopt zeker in het vizier van de Iraanse autoriteiten en het is helemaal onzeker wat zij met hem voorhebben, ingeval van terugkeer. In dat geval zal hij ook nog kwetsbaarder zijn, omdat hij ook een echtgenote en kinderen heeft.

Hij vermeldde reeds de dood van twee zonen van de ooms van vaderskant omwille van hun militantisme voor de Arabische zaak.

Verzoeker kan dus uit veiligheidsoverwegingen voor zichzelf en zijn familie hoe dan ook een terugkeer naar Iran niet overwegen.

Bovendien wil hij zijn dochters niet onderwerpen aan de strikte Islamitische regels van de Iraanse Republiek."

Over de reden waarom verzoeker Koeweit moest verlaten, stellen verzoekende partijen:

"Verzoeker bevestigt dat er een einde werd gesteld aan zijn verblijfsvergunning-op basis van zijn werken dus aan zijn werk. Dit neemt niet weg dat volgens de wetgeving de werkgever verplicht is een aantal documenten in te vullen en af te leveren én bijvoorbeeld in dit geval het vertrek van verzoeker te faciliteren, temeer daar dit de werkgever zeker naar de zin was."

Omtrent de nationaliteit van verzoekster, doen verzoekende partijen vervolgens gelden:

"Met betrekking tot het probleem van de nationaliteit van verzoekster, kunnen verzoekers alleen maar bevestigen wat zij doorheen de opeenvolgende gehoren hebben getracht duidelijk te maken, hetzij een situatie die allerm minst éénvoudig en inderdaad complex is.

Verzoekster bezit manifest de Iraanse nationaliteit, zoals blijkt uit haar neergelegde "shenasnameh"; haar paspoort ging spijtig genoeg verloren in Duitsland.

Verzoekster heeft echter ook een hinkende Libanese nationaliteit, in die zin dat zij inderdaad afstand heeft gedaan van de Libanese nationaliteit en zij dit bewijs diende voor te leggen bij de Iraanse Ambassade van Koeweit om daar de stappen te kunnen zetten voor het bekomen van de Iraanse nationaliteit. De Iraanse Ambassade in Koeweit eiste dat.

Omdat de Libanese Ambassade in Koeweit echter bekend is met de situatie ter plaatse en de zeer lang aanslepende en lastige procedure om de Koeweitse verblijfsvergunning over te brengen van haar Libanees naar haar Iraanse paspoort, heeft zij "meegewerkt" en verzoekster nog een Libanees paspoort afgeleverd- om dienst te doen in Koeweit als "titel" om de verblijfsvergunning in aan te brengen, in afwachting dat de Koeweitse autoriteiten de nodige procedures afwerkten om haar Iraanse nationaliteit te erkennen en de verblijfstitel dus over te plaatsen naar dat paspoort.

Verzoekers kunnen deze toestand verder toelichten maar ook het Commissariaat generaal kon zich hieromtrent informeren, in plaats van voor te houden dat dit nog bijkomend aantoonde dat zij helemaal ongeloofwaardig zijn."

Voorts betogen verzoekende partijen:

"Verzoekers bevestigen dat de familie van verzoekster gekant was en nog steeds is tegen hun huwelijk en er is nooit meer contact geweest met haar familie, die al sedert haar huwelijk terug in Libanon woont. Dat er via facebook toch enkele contacten zijn geweest wijst zeker niet op een vriendschappelijke relatie en is bijzonder oppervlakkig.

Ook is het feit dat de vader formeel het huwelijksvoorstel heeft gedaan bewijst geenszins dat er geen ernstige familiale problemen zouden zijn.

Verzoekster lijdt trouwens al lang aan stress en psychische problemen o.a. omwille van de afwijzing door haar familie; een psychologisch verslag wordt bijgevoegd (4)".

2.2. Verzoekende partijen vragen gelet op het voorgaande om aan hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen een psychologisch attest van verzoekster bij het verzoekschrift (bijlage 4).

2.4. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen middels een aanvullende nota kopieën neer van hun Iraanse identiteitskaart, paspoort en shenasnameh en tevens een uittreksel uit de Libanese nationaliteitswetgeving.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen zich beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen dienstige argumenten aanvoeren ter weerlegging van de bestreden beslissingen waar in deze beslissingen terecht wordt gesteld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Waar verzoekende partijen in het onderhavige verzoekschrift terloops opmerken dat verzoekster reeds lang zou kampen met stress en psychologische problemen en een psychologisch attest neerleggen, dient immers te worden opgemerkt dat zij met hun betoog en het neergelegde attest op generlei wijze aantonen dat van verzoekster niet mocht worden verwacht dat zij haar verzoek om internationale bescherming op een gedegen wijze kon doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen kon afleggen. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat zulks geenszins kan worden afgeleid uit het neergelegde attest. Dit attest werd opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Verder is het attest slechts geschraagd op vier gesprekken tussen de opsteller van dit attest en verzoekster. Voorts bevat het attest nergens enige diagnose. Hoewel in het attest gewag wordt gemaakt van bepaalde symptomen die verzoekster ingevolge haar angsten zou kennen, wordt hierin verder nergens

vermeld dat deze symptomen haar ertoe zouden verhinderen om de procedure in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen, haar asielmotieven daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekster gaf bij de aanvang van de procedure, in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, bovendien zelf uitdrukkelijk aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Daarenboven werd verzoekster gedurende haar beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS bijgestaan door haar advocaat. Geen van beide formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de betreffende persoonlijke onderhouden. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoekster in dit kader geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verder blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoekende partijen laten bovendien na om concreet aan te tonen dat, waar of op welke wijze verzoeksters beweerde psychische problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen. Evenmin betrekken zij dit ook maar enigszins op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

In zoverre verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat middels het psychologische attest (onder andere) de problemen met verzoeksters familie zouden zijn aangetoond, kan verder worden opgemerkt dat zulk medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot de aangevoerde medische problemen van verzoekster nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet aantonen dat de eventuele en aangehaalde medische problemen in haren hoofde vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoekende partijen zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.3. Verzoekende partijen verklaren in het onderhavige verzoekschrift andermaal dat verzoekster afstand zou hebben gedaan van de Libanese nationaliteit en dat zij niet langer (of slechts 'hinkend') over deze nationaliteit beschikt.

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen echter met recht gemotiveerd als volgt:

"Daarnaast wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast door de verklaringen die u aflegt betreffende de nationaliteit van uw echtgenote. Zo beweert u immers dat uw echtgenote de Iraanse nationaliteit bekomen had, zij in 2012 afstand had moeten doen van haar Libanese nationaliteit en zij sindsdien enkel nog over de Iraanse nationaliteit beschikt (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 4-5). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat uw echtgenote afstand gedaan heeft van haar Libanese nationaliteit, dit onder meer omdat zij in 2017 een Belgisch visum aangevraagd had met een Libanees paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen van 2014 vermelden dat uw echtgenote de Libanese nationaliteit heeft, jullie in dit verband geen documenten kunnen voorleggen en de verklaringen die u en uw echtgenote hieromtrent aflegden verre van konden overtuigen (zie ook beslissing M.A. (...), CG: 18/11942B en OV: 8.505.127, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u ook na confrontatie met bovenstaande elementen blijft volhouden dat uw echtgenote afstand heeft gedaan van haar Libanese nationaliteit en enkel over de Iraanse nationaliteit beschikt, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid.

(...)

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U beweert dat u na de geboorte van uw dochter in 2011 door de Iraanse ambassade in Koeweit verplicht werd om de Iraanse nationaliteit te aan te vragen en tegelijkertijd afstand te doen van uw Libanese nationaliteit om uw dochter bij de Iraanse ambassade te kunnen inschrijven. U dacht er niet aan dit te weigeren en in 2012 zou u afstand hebben gedaan van de Libanese nationaliteit en zou u de Iraanse nationaliteit bekomen hebben (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 5). Het CGVS kan echter geen enkel geloof hechten aan uw bewering afstand te hebben gedaan van de Libanese nationaliteit en de Iraanse nationaliteit te hebben bekomen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hoewel u beweert dat u in 2012 afstand had gedaan van de Libanese nationaliteit en sindsdien alléén de Iraanse nationaliteit bezit (CGVS I, p. 3-4; CGVS II, p. 4), blijkt dat u in 2017 een visum aangevraagd en bekomen had op de Belgische ambassade in Koeweit op basis van uw Libanees paspoort (zie kopie formulier visumaanvraag in het administratief dossier). Indien u in 2012 afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit en enkel nog zou beschikken over de Iraanse nationaliteit, is het volstrekt onduidelijk hoe en waarom u vijf jaar later een Belgisch visum zou aanvragen met een Libanees paspoort. Logischerwijze kan er immers vanuit gegaan worden dat u na de afstand van uw Libanese nationaliteit niet meer over een Libanees paspoort zou beschikken en u uw visum gewoon zou aanvragen met een Iraans paspoort, het paspoort van uw nieuwe nationaliteit. Dat u uw Belgisch visum aangevraagd en bekomen heeft op basis van een Libanees paspoort wijst erop dat, in tegenstelling tot wat u beweert, u wel degelijk nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt.

Daarenboven blijkt uit de informatie die teruggevonden kan worden op het Belgisch visumformulier ook dat het Libanees paspoort waarmee u uw Belgisch visum bekomen had, pas afgeleverd werd in 2015, reeds drie jaar nadat u afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit (zie kopie visumformulier in het administratief dossier). Indien u daadwerkelijk in 2012 afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit, is het weinig geloofwaardig dat u drie jaar later, in 2015, nog een nieuw Libanees paspoort zou hebben kunnen bekomen. Dat u in 2015 een nieuw Libanees paspoort kon bekomen, lijkt er andermaal op te wijzen dat u nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt en alvast niet werd gedwongen hiervan afstand te doen.

Geconfronteerd met bovenstaande bevindingen geeft u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat uw echtgenoot de procedure voor het bekomen van de Iraanse nationaliteit en het Belgische visum geregeld had, u uw paspoort nooit heeft moeten gebruiken en u voor zover u weet de waarheid vertelde (CGVS I, p. 9-10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS herhaalt u dat u afstand heeft gedaan van uw Libanese nationaliteit en dat uw man alle wettelijke procedures voor u regelde met een volmacht. U blijkt hier verder niet goed van op de hoogte te zijn, maar uw echtgenoot zou u wel verteld hebben dat hij een visum voor u had aangevraagd op een Libanees paspoort omdat de verplaatsing van uw Koeweitse verblijfsvergunning van uw Libanees naar uw Iraans paspoort nog niet afgerond was (CGVS II, p. 4-5). Deze uitleg kan echter verre van overtuigen, zo is het immers hoogst onwaarschijnlijk dat de procedure voor het overzetten van de Koeweitse verblijfsvergunning van uw Libanees naar uw Iraans paspoort vijf jaar in beslag zou nemen. Daarenboven betreft het hier uw eigen nationaliteit en is het weinig geloofwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte bent.

Wanneer u gevraagd wordt naar meer informatie over uw afstand van de Libanese nationaliteit, het bekomen van de Iraanse nationaliteit en het aanvragen van een Belgisch visum met een Libanees paspoort, verwijst u voortdurend naar uw echtgenoot, geeft u aan dat u hem een volmacht had gegeven en hij alles voor u geregeld heeft (CGVS I, p. 4 en 9-10; CGVS II, p. 3-5). In dat verband is het dan vooreerst wel heel opvallend dat u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen. Waar u verklaart dat u reeds na uw huwelijk een Iraans paspoort gekregen had maar u pas in 2012 de Iraanse nationaliteit aangevraagd en bekomen had (CGVS I, p. 4, CGVS II, p. 4-5), beweert uw echtgenoot net het omgekeerde en stelt hij dat u in 2000 de Iraanse nationaliteit bekomen had en u in 2012 verplicht was een Iraans paspoort te hebben (CGVS H.J.R. (...) II, p. 4-6). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenoot onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over dezelfde gebeurtenissen, en al zeker wanneer u zich op zijn informatie baseert. Dat jullie daar niet in

slagen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over uw exacte nationaliteit(en).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de verklaringen van uw echtgenoot over uw nationaliteit en het aanvragen van uw visum verre van kunnen overtuigen. Zo beweert uw echtgenoot immers dat u in 2012 wel degelijk afstand had gedaan van uw Libanese nationaliteit en een Iraans paspoort had bekomen, maar dat de procedure om de Koeweitische verblijfsvergunning over te dragen van de Libanese naar de Iraanse nationaliteit lang duurt. Hiervoor zou er volgens uw echtgenoot immers een voorafgaandelijke toestemming van de Koeweitische staatsveiligheid vereist zijn, maar zij zouden moeilijk doen voor Iraniërs en het telkens afgekeurd hebben. Omdat de Libanese ambassade op de hoogte was van deze situatie, zouden zij u toegelaten hebben om uw Libanees paspoort te behouden en vervolgens ook te verlengen in afwachting van de goedkeuring van de Koeweitische staatsveiligheid (CGVS H.J.R. (...) II, p. 3-5). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat de Libanese ambassade uit sympathie met uw situatie zou toelaten dat u uw Libanees paspoort mocht behouden, en zelfs verlengen, nadat u eerder afstand had gedaan van uw Libanese nationaliteit en u dus per definitie ook niet meer zou beschikken over de Libanese nationaliteit. Daarenboven is het evenmin geloofwaardig dat de Koeweitische staatsveiligheid de overdracht van uw verblijfsvergunning van uw Libanees naar uw Iraans paspoort zouden afkeuren omdat zij moeilijk doen voor Iraniërs, maar u en uw echtgenoot wel jaarlijks jullie verblijfsvergunning konden hernieuwen en u in 2014 zelfs een verblijfsvergunning van vijf jaar zou hebben kunnen bekomen (CGVS H.J.R. (...) II, p. 6). De onwaarschijnlijke en weinig geloofwaardige verklaringen van uw echtgenoot doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering afstand te hebben gedaan van uw Libanese nationaliteit en de Iraanse nationaliteit te hebben bekomen, hetgeen andermaal het vermoeden versterkt dat u nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt.

Bovendien wordt op de officiële geboorteaktes van uw kinderen, die afgeleverd werden op 18 september 2014, evenzeer vermeld dat u over de Libanese nationaliteit beschikt (zie administratief dossier). Dat op deze geboorteaktes van 2014, in casu twee jaar nadat u afstand gedaan zou hebben van uw Libanese nationaliteit en de Iraanse nationaliteit bekomen zou hebben, toch vermeld staat dat u de Libanese nationaliteit heeft is hoogst opvallend en versterkt verder het vermoeden dat u nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt.

Tot slot is het bijzonder opvallend dat u geen enkel document kan voorleggen ter staving van uw bewering afstand te hebben gedaan van uw Libanese nationaliteit en het bekomen van de Iraanse nationaliteit. Hoewel u zelf aangeeft dat u verschillende procedures had moeten doorlopen, u zelf verschillende documenten had moeten ondertekenen en u uw echtgenoot een volmacht had gegeven, kan u hier geen enkel document van voorleggen en verwijst u enkel naar documenten die uw echtgenoot misschien zou hebben (CGVS II, p. 4-5). Uw echtgenoot slaagt er echter evenmin in om documenten in dit verband voor te leggen. Uw echtgenoot beweert bovendien dat jullie hier nooit documenten van gekregen hadden omdat het enkel een uitwisseling van post tussen de verschillende ambassades was (zie CGVS H.J.R. (...) II, p. 6-7). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk en weinig geloofwaardig dat jullie voor een dermate belangrijke procedure als het afstand doen en bekomen van een nationaliteit zelf geen documenten ontvangen zouden hebben. Uw gebrek aan documenten betreffende het afstand doen van uw Libanese nationaliteit en het bekomen van de Iraanse nationaliteit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dezer.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering afstand gedaan te hebben van de Libanese nationaliteit ten voordele van het verkrijgen van de Iraanse nationaliteit en kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u tot op heden nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt. Bovenstaande vaststellingen wijzen er bovendien op dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw ware nationaliteit(en) en identiteit. Deze conclusie tast op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit en werkelijke situatie in uw land van herkomst.

Vervolgens dient nog opgemerkt te worden dat hoewel u geboren en getogen bent in Koeweit, uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld wordt ten aanzien van uw land van nationaliteit, zijnde Libanon."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij beperken zich tot een loutere, overigens summiere, herhaling en bevestiging van hun eerdere verklaringen over het door verzoekster verkregen nieuwe Libanese paspoort en visum. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen. Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven (waaronder deze inzake het verlengen van hun verblijfsvergunningen, de neergelegde geboorteaktes en het gebrek aan documenten ter adstructie van

hun beweringen) ongemoeid. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gelden. Dit geldt nog des te meer daar verzoekende partijen niet het minste begin van informatie bijbrengen ter staving van de door hen beweerde gang van zaken op de ambassades in Koeweit. Tekenend in dit kader is het overigens dat verzoekster blijkens het reeds hoger besproken en bij het verzoekschrift gevoegde psychologische attest ten overstaan van de psycholoog bij wie zij op gesprek ging kennelijk zelf aangaf dat zij weldegelijk over de Libanese nationaliteit beschikt.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde kopieën van de Iraanse identiteitskaarten, paspoorten en shenasnamehs wijst de Raad erop dat uit deze documenten niet blijkt dat verzoekster niet tevens nog steeds over de Libanese nationaliteit beschikt. Daar waar verzoekende partijen in hun aanvullende nota onder verwijzing naar artikel 7 van de bijlage 3 van de Libanese nationaliteitswetgeving stellen dat de Libanese vrouw naar aanleiding van een huwelijk haar Libanese nationaliteit verliest, is de Raad van oordeel dat dit niet aldus gesteld wordt in het betreffende artikel. Dit artikel maakt enkel gewag van het feit dat een vrouw die haar Libanese nationaliteit heeft verloren als gevolg van een huwelijk met een vreemdeling deze onder bepaalde voorwaarden kan terugkrijgen bij beslissing van het staatshoofd. In dit artikel staat derhalve niet te lezen dat elke vrouw die huwt met een vreemdeling per definitie haar Libanese nationaliteit verliest. Bovendien wordt op de uitdrukkelijke vraag ter terechtzitting of verzoekster in het bezit is van de dubbele nationaliteit geantwoord met *“dat is niet zeker, misschien”*. De Raad besluit dan ook dat verzoekster niet aantoonde heden niet meer de Libanese nationaliteit te hebben.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen met recht geoordeeld dat het verzoek om internationale bescherming ten aanzien van verzoekster dient te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Eveneens wordt gelet op het voormelde in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen danig wordt ondermijnd doordat zij kennelijk leugenachtige verklaringen afleggen over de nationaliteit van verzoekster.

Dat verzoekers verzoek om internationale bescherming, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker, wel moet worden beoordeeld ten aanzien van Iran, betwisten verzoekende partijen niet.

3.4. De algehele geloofwaardigheid van verzoekende partijen wordt bovendien verder ondergraven doordat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de reden(en) waarom zij Koeweit dienden te verlaten in 2017.

In de bestreden beslissingen wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“Voorts beweert u dat u Koeweit in oktober 2017 diende te verlaten omdat u ontslagen werd op uw werk en uw verblijfsvergunning afhankelijk was van uw werk. U geeft hierbij aan dat u problemen had met uw werkgever, u in juli 2017 door uw werkgever ontslagen werd en u vervolgens twee weken later diende te stoppen met werken. Hierna zou u drie maanden de tijd hebben gekregen om Koeweit te verlaten (CGVS I, p. 11-12; en CGVS II, p. 9-10). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden ontslag en verlies van uw verblijfsvergunning in Koeweit. Vooreerst is het bijzonder opvallend dat u weinig tot geen documenten kan voorleggen ter staving van uw ontslag bij het bedrijf Al-Tloul, het intrekken van uw verblijfsvergunning of de opzegtermijn van drie maanden die u gekregen zou hebben alvorens u het land diende te verlaten. Daarenboven komen uw verklaringen niet overeen met informatie die teruggevonden kon worden in het dossier van uw visumaanvraag, dat opgevraagd werd bij de Belgische ambassade in Koeweit en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo kan er in het dossier van uw visumaanvraag immers een brief van uw werkgever, van A.D. (...) en het bedrijf Al-Tloul, teruggevonden worden van 16 augustus 2017, waarin hij het bedrag van uw maandelijks salaris bevestigt en bevestigt dat u op het moment van de opmaak van de brief nog steeds bij het bedrijf werkzaam was. Indien u daadwerkelijk in juli 2017 ontslagen zou zijn geweest en twee weken later gestopt zou zijn met werken (CGVS I, p. 11), is het weinig waarschijnlijk dat uw werkgever op 16 augustus 2017, op een moment dat u reeds gestopt was met werken, een dergelijke brief voor u zou opstellen. Dat in het dossier van uw visumaanvraag een dergelijke brief van uw werkgever teruggevonden kan worden, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden ontslag en wijst er op dat, in tegenstelling tot wat u beweerde, u op het moment van uw visumaanvraag nog steeds bij het bedrijf Al-Tloul werkte. Dat u beweerde dat uw werkgever zelfs weigerde u een bewijs van ontslag te geven zodat u ander werk kon gaan zoeken (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 maart 2018, vraag 3.5), terwijl uit uw visumdossier wel blijkt dat hij een brief voor u wou opstellen is kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontslag in Koeweit.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u Koeweit verlaten heeft om andere redenen dan u tracht voor te houden en dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over de ware reden voor uw vertrek uit Koeweit. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan.

(...)

Voor wat betreft de redenen voor uw vertrek uit Koeweit dient vastgesteld te worden dat u zich integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (H.J.R. (...), CG: 18/11942 en OV: 8.505.127) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man werd het volgende gemotiveerd:

“...Voorts beweert u dat u Koeweit in oktober 2017 diende te verlaten omdat u ontslagen werd op uw werk en uw verblijfsvergunning afhankelijk was van uw werk. U geeft hierbij aan dat u problemen had met uw werkgever, u in juli 2017 door uw werkgever ontslagen werd en u vervolgens twee weken later diende te stoppen met werken. Hierna zou u drie maanden de tijd hebben gekregen om Koeweit te verlaten (CGVS I, p. 11-12; en CGVS II, p. 9-10). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden ontslag en verlies van uw verblijfsvergunning in Koeweit. Vooreerst is het bijzonder opvallend dat u weinig tot geen documenten kan voorleggen ter staving van uw ontslag bij het bedrijf Al-Tloul, het intrekken van uw verblijfsvergunning of de opzegtermijn van drie maanden die u gekregen zou hebben alvorens u het land diende te verlaten. Daarenboven komen uw verklaringen niet overeen met informatie die teruggevonden kon worden in het dossier van uw visumaanvraag, dat opgevraagd werd bij de Belgische ambassade in Koeweit en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo kan er in het dossier van uw visumaanvraag immers een brief van uw werkgever, van A.D. (...) en het bedrijf Al-Tloul, teruggevonden worden van 16 augustus 2017, waarin hij het bedrag van uw maandelijks salaris bevestigt en bevestigt dat u op het moment van de opmaak van de brief nog steeds bij het bedrijf werkzaam was. Indien u daadwerkelijk in juli 2017 ontslagen zou zijn geweest en twee weken later gestopt zou zijn met werken (CGVS I, p. 11), is het weinig waarschijnlijk dat uw werkgever op 16 augustus 2017, op een moment dat u reeds gestopt was met werken, een dergelijke brief voor u zou opstellen. Dat in het dossier van uw visumaanvraag een dergelijke brief van uw werkgever teruggevonden kan worden, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden ontslag en wijst er op dat, in tegenstelling tot wat u beweerde, u op het moment van uw visumaanvraag nog steeds bij het bedrijf Al-Tloul werkte. Dat u beweerde dat uw werkgever zelfs weigerde u een bewijs van ontslag te geven zodat u ander werk kon gaan zoeken (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 maart 2018, vraag 3.5), terwijl uit uw visumdossier wel blijkt dat hij een brief voor u wou opstellen is kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ontslag in Koeweit.

Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u Koeweit verlaten heeft om andere redenen dan u tracht voor te houden en dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over de ware reden voor uw vertrek uit Koeweit. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Met hun verklaring bieden zij vooreerst geen uitleg voor het gegeven dat verzoeker niet in staat is om zijn beweerde ontslag, het intrekken van zijn verblijfsvergunning en de geboden termijn van drie maanden om het land te verlaten te staven aan de hand van enig document. Dat verzoekers ex-werkgever er ondanks dat verzoeker reeds wekenlang ontslagen was en gestopt was met werken wettelijk toe verplicht zou zijn geweest om een document af te leveren waarin vermeld staat dat verzoeker nog steeds voor deze werkgever werkte en er nog steeds een maandsalaris ontving, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen en wordt door verzoekende partijen op generlei wijze aangetoond of onderbouwd. Het is niet aannemelijk dat de wetgever aan een ex-werkgever zou opleggen om aan een ex-werknemer documenten uit te reiken met dergelijke foutieve en valse informatie.

3.5. Wat betreft de vrees die verzoeker stelt te koesteren zo hij zou terugkeren naar Iran, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker vooreerst met recht wordt gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u in Koeweit mee hielp aan vergaderingen van de partij Ahwaz en niemand daarvan op de hoogte was (zie Vragenlijst CGVS, dd. 28 maart 2018, vraag 3). Tijdens uw gehoren op het CGVS beweert u echter dat u enkel onbewust

enkele geldtransacties van Koeweit naar Iran had gedaan voor de partij Ahwaz, de Iraanse autoriteiten hier reeds vanaf 2015 op de hoogte waren en u door hen beschouwd wordt als lid van deze partij (CGVS I, dd. 15 januari 2019, p. 13-14; en CGVS II, dd. 14 februari 2019, p. 10-12). Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u niet wist dat het geld van de transacties van leden van de partij Ahwaz was en geeft u aan dat u in Koeweit wel deelnam aan het diwan-systeem, een soort van vergadering waar verschillende mensen aanwezig zijn en waar er over verschillende onderwerpen gediscussieerd wordt, zoals bijvoorbeeld over privé zaken, politiek en ook de bevrijding van Ahwaz (CGVS II, p. 12-13). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Er is immers een duidelijk verschil tussen meehelpen aan vergaderingen van de partij Ahwaz en deelnemen aan vergaderingen waar er naast andere onderwerpen ook gediscussieerd wordt over de bevrijding van Ahwaz. Daarenboven gaf u bij het invullen van Vragenlijst van het CGVS aan dat niemand op de hoogte was van uw activiteiten voor de partij Ahwaz, terwijl u op het CGVS beweert dat de Iraanse autoriteiten hiervan reeds vanaf 2015 op de hoogte waren (CGVS II, p. 11)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geenszins ruimte voor de nuanceringsen die verzoekende partijen hieraan *post factum* trachten aan te brengen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht gesteld:

"Hiernaast beweerde u tijdens uw gehoren op het CGVS dat u bij uw reis naar Iran in 2015 problemen kende en u een reisverbod opgelegd kreeg omdat u een soenniet bent en u geldtransacties gedaan had voor de partij voor de bevrijding van Ahwaz (CGVS I, p. 10 en 17; CGVS II, p. 10-11). Ook gaf u aan dat de Iraanse ambassade in Koeweit u meermaals gecontacteerd had over deze zaak en u opgeroepen had u aan te melden op de ambassade (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 9-12). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS repte u echter met géén woord over deze gebeurtenissen. Nochtans vormen deze gebeurtenissen cruciale elementen binnen uw asielrelaas. Dat u dan net deze onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband moet er bovendien gewezen worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig is en dat u akkoord ging met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Daarenboven gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf aan dat uw eerder interview bij de DVZ goed verlopen was en u er alle redenen voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming kort had kunnen aanhalen (CGVS I, p. 3)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat verzoeker bij de DVZ kort moest zijn, kan de voormelde, frappante omissies in zijn verklaringen bij de DVZ niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als het gegeven dat hij problemen kende bij zijn reis, een reisverbod opgelegd kreeg en werd lastiggevalen door de Iraanse ambassade hierin niet zou hebben vermeld.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker met reden aangegeven:

"Vervolgens zijn ook de verklaringen die u aflegde doorheen uw gehoren op het CGVS incoherent. Zo beweert u tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u, toen u Iran in mei 2015 verliet, u niet wist waarom u een reisverbod had maar u later wel ontdekt had dat soennieten in Iran gevisieerd worden en zij Iran niet mogen verlaten (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat een vriend die goede relaties had met de Iraanse autoriteiten u reeds in Iran wist te vertellen dat u een reisverbod had omdat er een grote actie tegen soennieten gaande was én omdat u geld opgestuurd had naar soennieten die in Iran politiek actief waren bij de partij voor de bevrijding van Ahwaz (CGVS II, p. 10-11). Hiernaast is het ook bijzonder opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat de Iraanse ambassade u twee of drie keer opgebeld had (CGVS I, p. 14), terwijl u op uw tweede persoonlijk onderhoud beweert dat de Iraanse ambassade u meer dan 15 keer gebeld heeft (CGVS II, p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat u continu uw verklaringen aanpast en u er niet in slaagt om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen betreffende cruciale

elementen van uw asielrelaas. Andermaal doet deze vaststelling op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met hun verwijzing naar de verklaringen die verzoeker elders tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde, doen zij geenszins afbreuk aan zijn latere, tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud afgelegde, spontane verklaring die luidt als volgt: *"Ik wil iets benadrukken. Wanneer ik in mei 2015 Iran verliet, wist ik niet voor welke reden ik een reisverbod had. Maar later heb ik ontdekt dat de soennieten in Iran sterk gevisieerd werden en zij Iran niet mogen verlaten"* (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker, p.17). Zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, zijn de voormelde verklaringen strijdig met de verklaringen die verzoeker aflegde gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Met hun loutere ontkenning van de verklaringen die verzoeker over het aantal keren dat hij door de ambassade werd gecontacteerd aflegde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS en met de bevestiging van de verklaringen die hij hierover aflegde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, doen verzoekende partijen verder op generlei wijze afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen beide verklaringen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker met recht gemotiveerd:

"Hiernaast is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend. U beweert immers dat de Iraanse autoriteiten in 2015 op de hoogte geraakt waren van uw geldtransacties naar de partij voor de bevrijding van Ahwaz op basis van een rapport dat opgesteld werd door de Iraanse ambassade en de Iraanse autoriteiten u sindsdien viseren (CGVS II, p. 10-11). In dat opzicht is het echter hoogst bevreemdend dat u op 16 augustus 2016 een nieuw paspoort kon bekomen via de Iraanse ambassade in Koeweit. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u een vriend had die op de ambassade werkte als verantwoordelijke van de satellieten en u hem, door middel van het betalen van geld, alles voor u liet regelen op de ambassade, waaronder uw nieuw paspoort (CGVS II, p. 12). Indien de Iraanse autoriteiten en de Iraanse ambassade u daadwerkelijk viseerden, is het echter hoogst onwaarschijnlijk dat u via die tussenpersoon een nieuw paspoort had kunnen bekomen. Indien men op de ambassade in de door u geschetste context te weten was gekomen dat u een nieuw paspoort nodig had, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat zij u hiervoor persoonlijk op de ambassade zouden uitnodigen. Voor de ambassade zou dit immers het ideale voorwendsel geweest zijn om u naar de ambassade te lokken en u vervolgens verder aan de tand te voelen over uw geldtransacties. Dat u in de door u geschetste context, waarbij er op de ambassade een onderzoek lopende geweest zou zijn naar uw geldtransacties naar een politieke oppositiepartij, via een tussenpersoon en omkoperij een paspoort bekomen zou kunnen hebben, is weinig geloofwaardig. Kortom, het onwaarschijnlijke karakter van uw verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat het bekomen van uw paspoort via een tussenpersoon en door middel van omkoperij louter een bewering van uwentwege is, een bewering die u bovendien op geen enkele wijze kan staven."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van verzoekers eerder afgelegde verklaringen, doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Dat verzoeker een reisverbod opgelegd kreeg, dat zijn paspoort werd inbeslaggenomen en dat verzoeker werd gevisieerd door de Iraanse autoriteiten doch dat de Iraanse ambassades van zulks niet op de hoogte zouden zijn, is verder een uitleg die in het geheel niet aannemelijk is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden concrete problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Dat verzoeker zou worden aanzien als Arabische separatist of militant en daarom vervolging zou riskeren, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoekende partijen trachten verder weliswaar te laten uitschijnen dat het loutere gegeven een soennitische moslim te zijn zou volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Hierin kunnen zij echter geenszins worden gevolgd. Verzoekende partijen tonen zulks namelijk op generlei wijze aan. Zij brengen geen informatie bij waaruit blijkt dat soennieten door de Iraanse autoriteiten dermate zouden worden gevisieerd dat het loutere gegeven een soenniet te zijn en aanwezig te zijn in Iran zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat verzoekende partijen zelf de mening zijn toegedaan dat zulks niet het geval is, blijkt daarenboven uit het gegeven dat zij het nodig achtten om in hoofde van verzoeker een fictief asielrelaas ten berde te brengen. Verzoekende partijen dienen *in concreto*

aannemelijk te maken dat verzoeker ingevolge zijn religie dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Hier blijven zij schromelijk in gebreke.

Waar verzoekende partijen verder aanvoeren dat hun dochters in Iran verplicht zouden worden om zich te houden aan de strikte Islamitische regels, kan verder worden opgemerkt dat zij dit niet staven en niet verder uitwerken. Zij tonen niet concreet aan dat, waar, waarom, wanneer of in welke omstandigheden hun dochters zouden worden gedwongen om zich te conformeren aan bepaalde regels. Evenmin tonen zij aan dat dit vervolging zou uitmaken of zou leiden tot ernstige schade. Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat de dochters van verzoekende partijen zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst in het openbaar zouden dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van hunnenwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op hun fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

3.6. Wat betreft de vrees die verzoekster in Libanon stelt te koesteren ten aanzien van haar familie, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd wordt:

"Voorts haalde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan dat uw schoonfamilie gekant is tegen jullie huwelijk en beweerde u hierbij dat u nooit contact heeft gehad met de familie van uw echtgenote (CGVS II, p. 8). In dat opzicht is het echter hoogst eigenaardig dat u op Facebook bevriend bent met verschillende familieleden van uw echtgenote, waaronder haar broer N. (...), en u ook Facebookberichten van haar broers leuk vindt. Eveneens is het hoogst bevreemdend dat u op Facebook verschillende vrienden hebt die aangeven in Libanon te verblijven of er gestudeerd te hebben (zie administratief dossier). Daarenboven blijkt op basis van de Facebookpagina van uw echtgenote, dat ook zij momenteel nog contact heeft met familieleden en dat dit contact bijzonder amicaal is (zie kopie Facebookberichten in het administratief dossier). Dat zowel u als uw echtgenote op Facebook contact onderhouden met de familie van uw echtgenote, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat haar familie gekant is tegen jullie huwelijk. Dat op de door u voorgelegde huwelijksakte uitdrukkelijk vermeld staat dat het huwelijk zich voltrokken heeft op basis van een huwelijksvoorstel van de vader van uw echtgenote, O.H.M. (...) (zie kopie huwelijksakte in het administratief dossier), ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat de familie van uw echtgenote gekant is tegen jullie huwelijk. Dat u ook hierover bedrieglijke verklaringen aflegt is typerend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

(...)

U beweert dat uw familie niet akkoord was met uw huwelijk, zij aanvaardden immers niet dat u zou huwen met een Iraanse man. Na uw huwelijk zou uw familie van Koeweit naar Libanon teruggekeerd zijn en sindsdien zou u enkel nog contact hebben met uw oudste zus, u heeft u geen contact meer met uw ouders en overige familieleden (CGVS I, p. 5-6, CGVS II, p. 5). U vreest dat uw familie u bij een terugkeer naar Libanon zal vermoorden, uw broers zouden immers gezworen hebben u te vermoorden als zij u zouden terugzien. U vreest vooral uw broer N. (...), oom en neven omdat uw broer u wou uithuwelijken aan één van uw neven (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 5-6).

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de door u voorgelegde huwelijksakte. U verklaarde immers dat uw familie uw huwelijk niet aanvaardde (CGVS I, p. 5 en 12), terwijl op de door u voorgelegde huwelijksakte uitdrukkelijk vermeld staat dat het huwelijk zich voltrokken heeft op basis van een huwelijksvoorstel van uw vader, O.H.M. (...) (zie kopie huwelijksakte in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd stelt u enkel dat u de waarheid vertelt, uw vader niet aanwezig was, u kan trouwen zonder de toestemming van uw familie en dit misschien de procedure daar is (CGVS II, p. 6-7). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen. Het is immers weinig geloofwaardig dat uw vader, met zijn burgerlijk identiteitsnummer, op uw huwelijksakte vermeld zou worden indien hij zijn goedkeuring niet gegeven zou hebben. Dat uitdrukkelijk op uw huwelijksakte vermeld wordt dat het huwelijk zich voltrokken heeft op basis van het huwelijksvoorstel van uw vader, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw familie gekant was tegen uw huwelijk en u omwille van dit huwelijk wilt vermoorden.

Hiernaast doet informatie die op basis van uw Facebookpagina, waarvan u toegeeft dat het uw Facebookpagina is (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 3) en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat uw familie gekant is tegen uw huwelijk en u omwille van deze reden zal doden in Libanon. Zo kan er op basis van uw Facebookpagina immers vastgesteld worden dat u, in tegenstelling tot wat u zelf beweert, via sociale media wel degelijk nog contact heeft met uw familie, en dan met name met uw broers M. (...) en N. (...). Zo reageert u

immers op foto's van hen en reageren zij ook op foto's van u. Daarenboven blijkt uit dit contact geenszins dat jullie onderling in de clinch zouden liggen. Het betreft hier daarentegen een bijzonder amicaal contact, waarbij jullie o.a. aangeven dat God jullie mag beschermen en jullie elkaar missen (zie kopie Facebookberichten in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat uw broers vriendelijk tegen u probeerden te zijn en probeerden u de indruk te geven dat zij niet kwaad op u waren, met als bedoeling dat u hen zou gaan bezoeken en zij u dan zouden kunnen vermoorden. U geeft eveneens aan dat u nooit probeerde te antwoorden op hun berichten (CGVS II, p. 6). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. Het gaat immers niet alleen om berichten van uw broers op foto's van u, maar ook berichten die u zelf postte onder foto's van uw broers. Daarenboven reageerde u, in tegenstelling wat u beweerde, wel degelijk op de berichten van uw broers. Dat u op een dergelijke manier contact met uw broers onderhoudt is niet verenigbaar met de door u voorgehouden problemen en vrees voor uw broers.

Hiernaast haalde uw echtgenoot tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan dat uw familie gekant is tegen jullie huwelijk en beweerde hij hierbij dat hij nooit contact heeft gehad met uw familie (CGVS H.J.R. (...) II, p. 8). In dat opzicht is het echter hoogst eigenaardig dat uw echtgenoot op Facebook bevriend is met verschillende familieleden van u, waaronder uw broer N. (...), en hij ook Facebookberichten van uw broers leuk vindt. Eveneens is het hoogst bevreemdend dat uw echtgenoot op Facebook verschillende vrienden heeft die aangeven in Libanon te verblijven of er gestudeerd te hebben (zie administratief dossier). Dat zowel u als uw echtgenoot op Facebook contact onderhouden met uw broers, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met uw broers. Voor de volledigheid dient hier bovendien nog aan toegevoegd te worden dat u zelf aangaf dat het hier daadwerkelijk de Facebookpagina's van uw familieleden betreffen (CGVS II, p. 3).

Gelet op bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden problemen met uw familie in Libanon. U haalt verder geen andere redenen aan waarom u niet naar Libanon zou kunnen terugkeren (CGVS II, p. 9)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de herhaling van de bewering dat er sedert het huwelijk (benevens de contacten via Facebook) nooit meer contacten zijn geweest met de familie van verzoekster, kunnen zij hoegenaamd geen afbreuk doen aan de veelheid aan voormelde vaststellingen. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich ertoe hun Facebookcontacten met de familie van verzoekster te minimaliseren, deze af te doen als 'niet-vriendschappelijk' en 'oppervlakkig' en de gevolgtrekkingen die het CGVS aan hun Facebook en de neergelegde huwelijksakte verbindt te ontkennen. Ook hiermee doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, gelet op de neergelegde huwelijksakte en gelet op de veelheid aan bijzonder amicale contacten tussen verzoekende partijen en de familie van verzoekster op Facebook, niet geloofwaardig is dat er sprake zou zijn van familiale problemen tussen deze familie en verzoekende partijen.

De motivering die in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster is opgenomen betreffende de (veiligheids-)situatie in Libanon, laten verzoekende partijen verder geheel onverlet. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien verzoekende partijen deze niet weerleggen, door de Raad overgenomen. Zij luidt als volgt:

"Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

3.7. De door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen evenmin aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT